

စိုးမိုးစာပေ

မျိုး

ဖြစ်ခွင့်ရလျှင်

cover : Idea Kyaw
Mg Kyaw Oo

အခန်း(၁)

ဖြစ်ခွင့်ရရင်

ငှက်တစ်ကောင်လို

လွတ်လပ်စွာ ပျံသန်းချင်တယ်

ဘယ်ကိုရောက်ရောက်ပေါ့

သံယောဇဉ် အနှောင်အဖွဲ့မရှိတဲ့

နှလုံးသားတစ်စုံနဲ့

ငါ့ဘဝကို စတင်ချင်တယ်

ဘဝဆိုတာ ခက်ခဲမှ ရလဒ်ကောင်းမယ်ဆိုရင်

ဘဝပေါင်းများစွာ ပေးဆပ်ချင်တယ်

ဆန္ဒဆိုတာ ငါ့အတွက်တော့

စိတ်ကူးယဉ်ဟာသ လိုလို

ဘာမှ မရှိတဲ့ သေချာမှုတစ်ခုကို

ငါငတ်မွတ်စွာ တမ်းတရင်း

ညပေါင်းများစွာ မနိုးထချင်တော့ဘူး။

"ဟဲ့ ဘယ်နှယ်ကဗျာတုံး၊ မနိုးထမှ တော့ သေတော့မှာ ပေါ့ဟ"

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ဘုန်းနေခ၏ စကားကြောင့် သူမက ရယ်လိုက်မိသည်။ ။ ဒီကောင်ကဒီလိုပဲ။ အနုပညာကို နည်းနည်းမှ မခံစားတတ်တဲ့ကောင်၊ ဒီလိုကောင်နဲ့ မှ ရတုက သူငယ်ချင်းလာဖြစ်နေရသည်။ ။

"နင် မခံစားတတ်ရင်လည်း နေပါဟာ၊ ငါ့ကဗျာပျက်အောင်တော့ မလုပ်ပါနဲ့ ဟယ်"

"မဟုတ်ဘူး လေ၊ နင် ရေးထားတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ဖွင့်ပြတာလေ"

"ဟုတ်ပါပြီ နေခရယ်၊ နင့်ဘာသာနင် အေးအေးဆေးဆေးဂိမ်းပဲ ဆော့နေစမ်းပါ"

သူမက နေခ ဆော့နေသော ကွန်ပျူတာဂိမ်းများ ဆီကို သူ့စိတ်ပြန်ရောက်သွားစေရန် စကား လမ်းကြောင်းပေးလိုက်၏။

"သိပါတယ်နော်၊ နင် ငါ့ကို အနှောင့်အယှက်လို မြင်ချင်နေတယ်ဆိုတာ"

"ကျွတ် နင်က တော်တော်ပြောရခက်တာပဲ၊ ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ စကားကို အကျအန ကောက်နေသေးတယ်"

"မဟုတ်လို့ လား၊ နင့်ကို နှောင့်ယှက်နေတဲ့ နင့်အတွက် ဘာမှ အသုံးမဝင်တဲ့ ကောင်လို့ နင် ထင်နေတယ်မဟုတ်လား ရတယ်၊ ငါ့အိမ် ငါပြန်တော့မယ်"

ပြောပြောဆိုဆို ထထွက်သွားသော နေခ ကြောင့် သူမမှာ စိတ်ရှုပ်သွားရသည်။ ။ အဲဒီကောင် ဟာ ယောက်ျားတန်မဲ့ စိတ်ကောက်တတ်သ

ည့် အကျင့်လေးကလည်း ရှိနေသေးသည် ။ သူ့ကို မချော့ မချင်း
စိတ်မပြေတတ်။

"ဟူး စိတ်ညစ်ရပါလား နေခ ရယ်"

တစ်ကိုယ်တည်း ညည်းတွားပြီး ခေါင်းကုတ်ကာ ကျန်ခဲ့ရသူကတော့
ထုံးစံအတိုင်း ရတုလွှာ ပါပဲ။ ဒီသူငယ်ချင်းကို တစ်ခါတစ်ခါ စိတ်မရှည်
ချင်သော်လည်း နေခသည် သာ ရတု ဘဝမှာ အခင်မင် ရဆုံး
သူငယ်ချင်းမို့ စိတ်ပျက်ခြင်းတော့ မဖြစ်ခဲ့မိ။

ဒီကောင် စိတ်ကောက်လျှင်လည်း ချော့ရမည့် တာဝန်က ရတုမှာ
ရှိပြီးသားမို့ နောက်တစ်နေ့ ကျ သွားချော့ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ခုလော
လောဆယ်တော့ သူမ ကဗျာတွေနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည် ။

ရတုအတွက်တော့ ကဗျာတွေကလည်း အသက်ရှင်သန်နေခြင်း အဓိ
ပ္ပာယ်တွေထဲက အရေး ကြီးသော အရာတစ်ခုပင်ဖြစ်သည် ။

"ဒုန်း ဒုန်း နေခ ရေ၊ နေခ တံခါးဖွင့်ပေးဦး၊ ဒုန်း ဟဲ့ ခုချိန်ထိ မထ
သေးဘူးလား အိပ်ပုတ် ကြီးရဲ့ ၊ ဆယ်နာရီပဲ ထိုးနေပြီ ဒုန်း ဒုန်း ဒုန်း"

တံခါးကို တဒုန်းဒုန်းထုရင်း ရတုက အခန်းရှေ့မှ အော်ဟစ်လိုက်သ
ည် ။ အချိန်အတော်ကြာ သည် ထိ တံခါးချပ်များက ပွင့်မလာခဲ့ပါ။ ဒီလို
မျိုး အလွယ်တကူနှင့် တော့ နေခတို့ က တံခါးဖွင့်ပေးမှာ မဟုတ်မှန်းလ
ည်း ရတု သိသည် ။

"အေးနော် နင် မဖွင့်ပေးရင် ငါကအိမ်ရှင်တွေ သွားခေါ်ပြီး အထဲက ကောင်လေး အသက်မရှိ တော့ဘူးနဲ့ တူတယ်လို့ ဖွလိုက်မှာ ဟင်း ဟင်း "

ဒါလည်း ထူးမခြားနားပါပဲ။ ရတုလည်း စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် ပင် ကိုယ့် အခန်းထဲပြန်ဝင်ရန် လှည့်ခဲ့လိုက်၏။ ထိုစဉ်မှာ ပင် အပေါ်ထပ်မှ အန် တီကြီးက ဈေးမှ ပြန်လာသည့် ဟန် ခြင်းတောင်း အပြည့် စားသောက်စ ရာများကို ဆွဲလျက် လှေကားအတိုင်း တက်လာကာ

"ဪ သမီးက ခုမှ နိုးတာလား၊ ဈေးထိပ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ မောင်နေခကို တွေ့လို့ တောင် သမီး မပါဘူးလားလို့ အန်တီက မေးလို က်သေးတယ်"

"ရှင် နေခက အိမ်ထဲမှာ မဟုတ်ဘူး လား အန်တီ"

"ဟယ် သမီးရယ် အန်တီကိုယ်တိုင် ခုပဲ ဈေးထိပ်က လက်ဖက်ရည် ဆိုင်မှာ တွေ့ခဲ့တာပါ၊ လက်ဖက်ရည်နဲ့ အီကြာကွေးကို ဆွဲနေတာများ တော်တော်ဆာနေတဲ့ ပုံပဲ"

"ဪ သူက ဒီလိုကိုး၊ သေဖို့ သာပြင်ထားတော့ ငနေခရေ"

ရတုက ပါးစပ်မှ ကြိုးဝါးကာ လှေကားများ အတိုင်း လမ်းမထက်သို့ ပြေးဆင်းလိုက်သည် ။ သတင်းပေးသော အန်တီကြီးကတော့ ကြောင်အ မ်းကာ ကျန်ခဲ့၏။ သို့သော် ရတုနဲ့ နေခတို့ ရန်ဖြစ်ကြ သည် ဆိုတာ ထူး ဆန်းသည့် သတင်းတော့ မဟုတ်ပါဘူးလေ။

"နင်က ခုတော့ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ပြီပေါ့လေ နေခ"

ရုတ်တရက်ထွက်လာသော အသံကြောင့် နေခမှာ လက်ထဲမှာ ရေ နွေးကြမ်းခွက်ပင် လွှတ်ကျ မတတ်ဖြစ်သွားရ၏။

အသံနှင့် တူတူ သူ့ရှေ့ရှိ ခုံပုလေးတွင် စွပ်ခနဲ ဝင်ထိုင်လိုက်သော ရတုလွှာ။

"နင့်ကိုငါ မသိပါဘူး၊ နင် ဘယ်သူလဲ"

ကြည့်စမ်းပါရှင် ရတုလွှာရဲ့ သူငယ်ချင်းလေး ကလေးဆန်ပုံကို၊ ရတုမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့် ကာ အူကြောင်ကြောင် မေးခွန်းတစ်ခု သူ့နှုတ်မှ ထွက်ကျလာသည် လေ။ ဒီလိုဆိုရင် သူ တော်တော် စိတ်ကောက်နေသည် ဆိုတာ ခန့်မှန်း၍ ရနိုင်ပါသည် ။

"နင်က မသိပေမဲ့ နင့်ကို သိနေတဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ ပဲ မှတ်ထားပေးပေါ့ဟာ"

ရတုကလည်း သူ့စကားအတိုင်း နင်းပြီးပြောတော့ နေခ က ရေခွေးကို ကုန်းသောက်နေရာမှ မျက်လွှာကို ပင့်ကြည့်သည် ။

"ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာ ကောင်လေးတစ်ယောက် သတင်းက သိပ်ကြီးနေတော့ ငါလည်း စိတ်ဝင် စားတာနဲ့ ရောက်လာတာလေ၊ အဲဒီကောင်လေးကို ကမ္ဘာ့စိတ်ကောက်ပြိုင်ပွဲရှိရင်တောင် ဝင်ပြိုင်ခိုင်း လို့ ရတယ်ဆိုလို့ ရုံသွင်းပြီး ပြစားရင် ကောင်းမလား တွေးမိတာနဲ့ ပဲ"

"ရတု ငါနင့်ကို စိတ်ကောက်နေတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ငါကယောက်ျား မိန်းမတစ်ယောက်ကို စိတ် ကောက်စရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး"

"ဟောတော့ နင်ကငါ့ကို သိတယ်ဟုတ်လား၊ ငါကနင် ငါ့ကိုမသိဘူးလို့ ထင်နေတာဟ"

ရတုလွှာကအလွန်ပင် အံ့သြသွားသည့် ဟန်လေးလုပ်ကာပြောတော့ နေခ မျက်နှာက စိတ်ဆိုး သွားသည့် ပုံနှင့်

"တော်ပြီ တော်ပြီ နင့်ဟာနင် နေခဲ့တော့၊ ငါပြန်တော့မယ်"

ပြောရင်းဆိုရင်း ဆိုင်ထဲမှ ထထွက်သွားသော နေခကြောင့် ရတုလည်း နောက်မှ နေ၍ အပြေး ကလေးလိုက်ခဲ့ရသည်။ ။

ဒီလိုနဲ့ ပဲ နေခက စိတ်ကောက်လိုက် ရတုက ချော့လိုက်၊ ရတုက စိတ်တိုလိုက်၊ နေခက စိတ် ကောက်သွားလိုက်နှင့် သူတို့ နှစ်ယောက်ဘဝလေးက ဖြူစင်စွာ ရှိနေခဲ့ပါသည်။ ။
